

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Valenty a soudců JUDr. Kateřiny Burešové a JUDr. Tomáše Němce v právní věci žalobkyně **České republiky – Státní pozemkový úřad**, se sídlem v Praze 3 Žižkov, Husinecká 1024/11a, proti žalovanému **Ing. J. K.**, narozenému , bytem , zastoupeného JUDr. Milanem Kocourkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 56, Palác Fén0069, o **určení vlastnictví**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 6.11.2014, č.j. 6 C 1320/2001-93, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 22.8.2014, č.j. 6 C 1320/2001-115,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Shora označeným rozsudkem soud I. stupně ve výroku I. určil, že žalobkyně je vlastníkem pozemků evidovaných ve zjednodušené evidenci (původ pozemkový katastr – PK) parc. č. a parc. č. v k.ú. , obec , zapsaných u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha – západ (dále jen „předmětné pozemky“). Ve výroku II. rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 6.776,-Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho (tehdejšího) právního zástupce. Z procesního hlediska soud I. stupně uzavřel, že žalobkyně má na požadovaném určení naléhavý právní zájem za situace, kdy požadovaným určením se může domoci změny zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí předmětných pozemků (v současné době je pozemek parc. č. evidován jako pozemek par. č. a pozemek parc. č. jako pozemek parc.č.), když nyní je jako jejich vlastník evidován žalovaný. Účastníci mají i věcnou legitimaci, když požadované určení se bezprostředně týká jejich právní sféry. Z hlediska věcného pak soud I. stupně uzavřel, že vlastnické právo k předmětným pozemkům bylo ze žalobkyně na žalovaného převedeno na

základě neplatné smlouvy (dále jen „předmětná smlouva“) ze dne 3.4.1998, č. 3-3R-98/81 (vložené do katastru nemovitostí rozhodnutím Katastrálního úřadu Praha – západ ze dne 25.8.1999, č.j. [REDAKCE]). Neplatnost předmětné smlouvy byla určena rozsudkem Okresního soudu Praha – západ ze dne 15.9.2009, č.j. 6 C 424/2006-71, který byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14.7.2011, č.j. 25 Co 177/2010-180. Tyto rozsudky nabyly právní moci dne 15.9.2011. Neplatnost smlouvy o převodu předmětných nemovitostí by jinak posuzoval soud I. stupně v tomto řízení jako otázku předběžnou; vzhledem k tomu, že tato otázka však již byla vyřešena meritorně ve zmíněných soudních rozhodnutích, je soud v tomto řízení tímto posouzením této otázky vázán a bez potřeby dalšího dokazování v tomto směru proto uzavírá shodně, že tato smlouva byla uzavřena neplatně. To znamená, že na základě této smlouvy se žalovaný nikdy nemohl stát vlastníkem předmětných nemovitostí. Pokud tedy nedošlo k platnému převodu těchto nemovitostí na žalovaného, je jejich vlastníkem nadále žalobkyně.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonné lhůtě odvolání. Namítl v něm jednak, že v řízení ve věci Okresního soudu Praha – západ, sp. zn. 6 C 424/2006, namítala žalobkyně neplatnost této smlouvy o převodu předmětných pozemků z jiných důvodů, než v tomto řízení. V prve zmíněném řízení namítla neplatnost této smlouvy z důvodu porušení tzv. blokačního ustanovení § 29 zákona č. 229/1991 Sb. o půdě. Poté změnila svůj postoj a tvrdila, že předmětné pozemky blokačnímu ustanovení § 29 zákona o půdě nepodléhají. Jako další důvod neplatnosti zmíněné převodní smlouvy pak žalobkyně tvrdila duševní poruchu jednajícího úředníka Pozemkového fondu ČR a trestný čin žalovaného, což se neprokázalo. V řízení u Okresního soudu Praha – západ ve věci sp. zn. 6 C 424/2006 soud žalobě na určení neplatnosti této smlouvy vyhověl z důvodu oprávněnosti námitky, že předmětné pozemky podléhají zmíněnému blokačnímu zákonnému ustanovení. S tímto názorem však žalovaný nadále nesouhlasí, když podle jeho názoru bylo prokázáno, že v rozhodné době, tzn. před rozhodným datem 25.2.1948, Královská kanonie Premonstrátů na Strahově předmětné pozemky nevlastnila, což potvrdil i sám žalobce. Dle žalovaného soud I. stupně v řízení rovněž pochybil, pokud nesdělil k důkazu celý obsah spisu Okresního soudu Praha – západ, sp. zn. 6 C 424/2006, aby tak mohl posoudit, zda okolnosti obou sporů jsou shodné či nikoli, a aby tak mohl závěry o neplatnosti této smlouvy aplikovat bez dalšího na nynější řízení. Jiné okolnosti pro toto řízení dle žalovaného zakládá i skutečnost, že v mezidobí byl přijat zákon č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Dále má žalovaný za to, že soud I. stupně měl - s ohledem na závěry rozsudku NS ČR, sp. zn. 28 Cdo 4938/2010 - v nyní konaném řízení zohlednit, že předmětnou smlouvu (k realizaci jeho práva na získání náhradních pozemků dle zákona o půdě) uzavíral jako osoba oprávněná, která tyto pozemky hodlala využívat k vlastní hospodářské činnosti, nikoli ke spekulativním účelům. Pokud by měl přesto obstát závěr, že předmětná smlouva je neplatná pro porušení blokačního § 29 zákona o půdě, má žalovaný za to, že takovýto závěr nemůže jít k jeho tíži, když zcela oprávněně důvěřoval ve správnost postupu státu na základě zásady, že stát objektivně zná své právo. Za situace, kdy tu proti sobě stojí dvě vlastnická práva, a to právo státu a právo žalovaného, je třeba před formálním vlastnickým právem státu dát přednost reálnému vlastnickému právu žalovaného, a tomu by měla být poskytnuta soudní ochrana. Dále žalovaný v odvolání uvedl, že pokud žalobkyně v minulosti opakovaně tvrdila (v tomto odkazuje žalovaný na dopis vedoucí oddělení sekce právní Pozemkového fondu ČR ze dne 14.3.2006, který je součástí spisu), že Královská kanonie Premonstrátů na Strahově ke dni 25.2.1948 nebyla vlastníkem předmětných pozemků, a že tak tento úřad měl povinnost použít tyto pozemky k naplnění práv oprávněných osob dle zákona o půdě, nemůže jí dle jeho

názoru svědčit naléhavý právní zájem na nyní požadovaném určení vlastnického práva státu. Jestliže v nyní konaném řízení nebyla prokázána neplatnost předmětné smlouvy pro duševní poruchu jednajícího státního úředníka a pro trestný čin žalovaného, pak je dle žalovaného nutno uzavřít, že jeho vlastnické právo k předmětným pozemkům nadále trvá. Žalovaný závěrem odvolání navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žaloba bude zamítnuta.

Žalobkyně navrhla napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdit.

Odvolací soud poté, co zjistil, že odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou a že je přípustné, přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo (§ 212, § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Podle § 80 o.s.ř. : *Určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.*

Podle § 135 odst.1 o.s.ř.: *Soud je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení.*

Podle § 135 odst.2 o.s.ř.: *Jinak otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu, může soud posoudit sám. Bylo-li však o takové otázce vydáno příslušným orgánem rozhodnutí, soud z něho vychází.*

Podle § 159 odst. 3 o.s.ř. (v době rozhodování soudu I. stupně § 159a odst.4 o.s.ř.): *V rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány.*

V daném případě po procesní stránce soud I. stupně správně uzavřel, že žalobkyně má na požadovaném určení naléhavý právní zájem dle § 80 o.s.ř. za situace, kdy požadovaným určením může dosáhnout ve svůj prospěch změny zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí. Pokud v tomto směru žalovaný v odvolání namítá, že v přípise Pozemkového fondu ČR soudu (ve věci Okresního soudu Praha západ, sp. zn. 6 C 4/2006) ze dne 14.3.2006 jsou uváděny okolnosti, které by měly vést k závěru, že předmětné pozemky by neměly být dotčeny blokačním ustanovením § 29 zákona o půdě, nemá tato námitka pro posouzení naléhavého právního zájmu žalobkyně v tomto řízení žádný právní význam, když v tomto řízení žalobkyně vychází z toho, že předmětné pozemky této blokaci podléhají, že byly neoprávněně ze žalobkyně vlastnický převedeny na žalovaného, a mělo by proto dojít k nápravě prostřednictvím nyní požadovaného určení s příslušným dopadem ohledně zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí. Soud I. stupně správně dovodil i věcnou legitimaci obou účastníků.

Po stránce věcné pak soud I. stupně správně v otázce platnosti předmětné smlouvy (což je prejudiciální otázka pro toto řízení), aniž by prováděl jiné dokazování, vyšel - postupem dle § 159a odst.3 ve spojení s § 135 odst.2 o.s.ř. z pravomocného rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 15.9.2009, č.j. 6 C 424/2006-71, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14.7.2011, č.j. 25 Co 177/2010-180, kterými byla tato otázka meritorně

vyřešena tak, že tato smlouva je absolutně neplatná dle § 39 občanského zákoníku dle zákona č. 40/1964 Sb. pro rozpor se zákonem, konkrétně pro rozpor s ustanovením § 29 zákona o půdě. Váhu tomuto závěru pak dodává i skutečnost, že usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.12.2012, č.j. 28 Cdo 777/2012-243, bylo dovolání žalovaného proti výše označenému rozsudku Krajského soudu v Praze odmítnuto, mimo jiné s odůvodněním, že nebyl shledán žádný rozpor tohoto rozsudku s hmotným právem (zejména při aplikaci § 29 a § 32 odst.2 zákona o půdě nebo při aplikaci ustanovení § 13 zákona č. 215/1919 Sb. o zabránění velkého majetku pozemkového v kontextu s právní úpravou obsaženou v zákoně č. 142/1947 Sb. o revizi první pozemkové reformy).

Na základě postupu podle § 135 odst.2 o.s.ř. soud I. stupně správně uzavřel, že předmětná smlouva je absolutně (od samého počátku) neplatná a na jejím základě proto nemohlo dojít k platnému převodu vlastnického práva předmětných pozemků ze státu na žalovaného s tím důsledkem, že vlastníkem těchto pozemků nadále zůstává stát.

Pokud žalovaný v odvolání namítal okolnosti, které by měly vést k závěru, že zde není dána totožnost věci (v smyslu totožnosti skutkových tvrzení zakládající tentýž nárok) jako v řízení vedeného u Okresního soudu Praha – západ, sp. zn. 6 C 424/2006, není tato námitka pro posouzení správnosti napadeného rozsudku právně významná. Pokud v daném případě soud I. stupně vycházel ze zmíněných rozsudků Okresního soudu Praha – západ a Krajského soudu v Praze postupem podle § 159a odst.3 ve spojení s § 135 odst.2 o.s.ř., je pro tento soud v tomto řízení závazně vyřešena prejudiciální otázka platnosti předmětné smlouvy, když tato otázka byla meritorně a pravomocně vyřešena v řízení u Okresního soudu Praha – západ, sp. zn. 6 C 424/2006, a to ve vztahu *mezi týmiž účastníky řízení*, byť jsou nyní v jiném postavení než v řízení posledně zmíněném. Jiná okolnost, než totožnost účastníků řízení a totožnost právního vztahu (který je řešen v jednom řízení meritorně a ve druhém prejudiciálně), není pro postup dle § 159a odst.3 ve spojení s § 135 odst.2 o.s.ř. právně významná. Rovněž tak nejsou právně významné odvolací námitky žalovaného, kterými zpochybňuje věcnou správnost rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 15.9.2009, č.j. 6 C 424/2006-71, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14.7.2011, č.j. 25 Co 177/2010-180, a to právě s ohledem na vázanost soudu těmito rozhodnutími ve smyslu výše uvedeném.

Z podaných důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v celém jeho rozsahu potvrdil (§ 219 o.s.ř.), a to i ve výroku o náhradě nákladů řízení s odkazem na jeho správné odůvodnění.

O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 224 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 151 odst. 1 o.s.ř., když žalovaný nebyl úspěšný, žalobkyni přitom žádné odůvodněné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je možno podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu Praha - západ ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. O přípustnosti dovolání rozhodne dovolací soud.

V Praze dne 11. února 2015

předseda senátu
JUDr. Zdeněk Valenta, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Michaela Dvorská